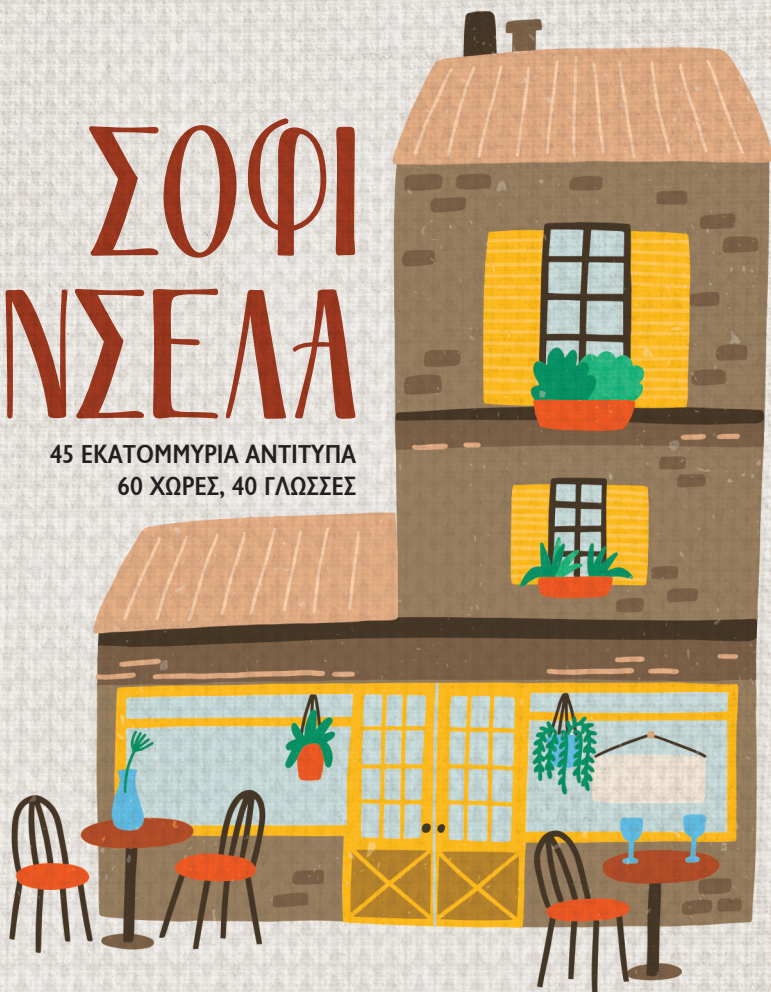


ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

45 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ
60 ΧΩΡΕΣ, 40 ΓΛΩΣΣΕΣ



ΣΟΥ
ΧΡΟΣΤΑΘ ΧΑΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σου χρωστάω χάρη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I Owe You One
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Madhen Media Ltd., 2019
© Εικόνων εξωφύλλου: GoodStudio, Viktorija Reuta/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3490-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3491-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

 ΣΟΥ
ΧΡΟΣΤΑΘ ΧΑΡΗ

Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη



Στον φίλο και εκδότη μου, Τζόι Τερέκιεφ

ΕΝΑ

Το πρόβλημα μ' εμένα είναι ότι δεν μπορώ ν' αφήνω τα πράγματα στην ησυχία τους. Τρώγομαι με τα ρούχα μου. Βλέπω προβλήματα και θέλω να τα διορθώσω, εδώ και τώρα. Δεν έχω τυχαία το παρατσούκλι Φίξι*.

Εντάξει, αυτό μπορεί να είναι και καλό. Για παράδειγμα, στον γάμο της καλύτερης μου φίλης, της Χάνα, φτάνοντας στον χώρο της δεξίωσης, είδα αμέσως ότι μόνο τα μισά τραπέζια είχαν λουλούδια. Άρχισα να τρέχω πέρα δώθε για να τα τακτοποιήσω, προτού καταφθάσουν οι υπόλοιποι καλεσμένοι, και στον λόγο της η Χάνα με ευχαρίστησε που διαχειρίστηκα το «Γουότεργκεϊτ των Λουλουδιών». Οπότε αυτό ήταν εντάξει.

Από την άλλη, υπήρξε κι εκείνη η φορά που έβγαλα ένα χνουδάκι απ' το πόδι μιας γυναίκας που καθόταν δίπλα μου στην πίσина ενός σπα. Απλώς προσπάθησα να βοηθήσω. Μόνο που αποδείχτηκε ότι δεν ήταν χνουδάκι, αλλά τρίχα από το εφήβαιο που εξείχε μέχρι τη μέση του μηρού της. Και μετά έκανα τα πράγματα χειρότερα λέγοντας «Συγγνώμη! Νόμιζα πως ήταν χνουδάκι», και η γυναίκα έγινε κάπως σαν παντζάρι, και δυο άλλες γυναίκες από δίπλα γύρισαν να κοιτάξουν...

Δεν έπρεπε να έχω πει τίποτα. Τώρα το βλέπω ξεκάθαρα.

Τέλος πάντων. Αυτό λοιπόν είναι το χούι μου. Αυτό είναι το κουσούρι μου. Με ενοχλούν διάφορα. Και τώρα αυτό που με

* Από το αγγλικό ρήμα *fix*, που σημαίνει «διορθώνω».

ενοχλεί είναι ένα κουτάκι Κόκα Κόλα. Είναι παρατημένο στο πάνω ράφι στο τμήμα ειδών ψυχαγωγίας του καταστήματός μας, μπροστά από μια σκακιέρα. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά η σκακιέρα έχει πάνω της έναν καφετή λεκέ. Προφανώς κάποιος άνοιξε το κουτάκι ή το πέταξε με δύναμη και πιτσίλισε παντού και δεν τα καθάρισε. Ποιος το έκανε;

Καθώς κοιτάζω ολόγυρα στο μαγαζί μισοκλείνοντας καχύποπτα τα μάτια μου, υποψιάζομαι φουλ τον Γκρεγκ, τον βοηθό υπεύθυνου καταστήματος. Ο Γκρεγκ όλο κάτι πίνει όλη μέρα. Αν δεν κρατάει κάποιο κουτάκι, θα κυκλοφορεί μ' έναν καφέ φίλτρου σκέτο δηλητήριο μέσα σ' ένα θερμός με σχέδιο παραλλαγής, λες και είναι στον στρατό, κι όχι σε κατάσταση με είδη σπιτιού στο Άκτον. Μονίμως το παρατάει όπου να 'ναι, ή το χώνει στη μούρη των πελατών λέγοντας «Κρατήστε το μου μισό», για να κατεβάσει στο μεταξύ κάποιο τηγάνι από το ράφι και να τους το δείξει. Του έχω πει να μην το κάνει.

Τέλος πάντων. Δεν είναι ώρα για κατηγορίες. Όποιος και να παράτησε αυτό το κουτάκι Κόκα Κόλα (ο Γκρεγκ, σίγουρα ο Γκρεγκ) έχει κάνει έναν άσχημο λεκέ, τη στιγμή ακριβώς που πρόκειται να καταφθάσουν οι σημαντικοί επισκέπτες μας.

Και ναι, το ξέρω ότι είναι σε ψηλό ράφι. Ξέρω ότι δε φαίνεται εκεί πάνω. Ξέρω ότι ο περισσότερος κόσμος δε θα έδινε σημασία. Θα έλεγαν: *Δεν τρέχει και τίποτα. Δες τα πράγματα στις σωστές τους διαστάσεις.*

Δεν ήμουν ποτέ ιδιαίτερα καλή στις διαστάσεις.

Προσπαθώ πραγματικά να μην το κοιτάζω, και αντ' αυτού εστιάζω το βλέμμα μου στο υπόλοιπο κατάστημα, το οποίο αστράφτει από καθαριότητα. Λίγο χαστικό, ίσως, αλλά πάλι αυτό είναι το σιλ του οικογενειακού μας μαγαζιού με είδη σπιτιού. (*Οικογενειακή επιχείρηση από το 1985*, γράφει στο παράθυρο.) Διαθέτουμε πολλά και διάφορα αντικείμενα, από μαχαίρια και ποδιές μέχρι κηροπήγια, κι όλα κάπου πρέπει να μπουν.

Ξαφνικά το μάτι μου πιάνει έναν ηλικιωμένο άντρα με αδιά-

βροχο στο τμήμα με τα είδη κουζίνας. Πάει να πιάσει με τρεμάμενο χέρι μια απλή λευκή κούπα, και τρέχω να τον βοηθήσω.

«Ορίστε», λέω χαμογελώντας εγκάρδια. «Μπορώ να σας την πάω στο ταμείο. Χρειάζεστε κι άλλες κούπες; Ή μήπως κάτι άλλο;»

«Όχι, σ' ευχαριστώ, καλή μου», λέει με τρεμάμενη φωνή. «Μόνο μία κούπα χρειάζομαι».

«Είναι το αγαπημένο σας χρώμα το λευκό;» συνεχίζω διακριτικά, γιατί το ν' αγοράζει κανείς μόνο μία σκέτη λευκή κούπα έχει κάτι το τόσο θλιβερό που δεν το αντέχω.

«Εδώ που τα λέμε», λέει, και το βλέμμα του διατρέχει αβέβαια το ράφι, «θα μου άρεσε και μια καφέ κούπα».

«Ίσως αυτή;» Πιάνω μια καφέ κεραμική κούπα, την οποία πιθανότατα είχε προσπεράσει επειδή ήταν πολύ ψηλά για να τη φτάσει. Είναι συμπαγής, μ' ένα ωραίο μεγάλο χερούλι. Είναι απ' αυτές τις κούπες που σε κάνουν να θες να χουχουλιάσεις δίπλα στο τζάκι.

Το βλέμμα του ανθρώπου φωτίζεται, και σκέφτομαι: *Το ήξερα*. Όταν η ζωή σου είναι περιορισμένη, ακόμη και κάτι όπως η επιλογή κούπας αποκτά τεράστια σημασία.

«Είναι ακριβότερη κατά μία λίρα», του λέω. «Κοστίζει τέσσερις λίρες και ενενήντα εννέα. Πειράζει;»

Γιατί δεν πρέπει να θεωρείς τίποτα δεδομένο. Δεν πρέπει να υποθέτεις. Ο μπαμπάς μου το έχει μάθει αυτό.

«Κανένα πρόβλημα, καλή μου», λέει χαμογελώντας μου. «Κανένα πρόβλημα».

«Τέλεια! Τότε ελάτε από εδώ...»

Τον καθοδηγώ προσεκτικά κατά μήκος του στενού διαδρόμου, έχοντας το βλέμμα μου καρφωμένο σε σημεία κινδύνου. Κίνηση που δεν είναι και εντελώς ανιδιοτελής – αυτός ο άνθρωπος είναι κινούμενη καταστροφή. Το καταλαβαίνεις με το που θα τον αντικρίσεις. Τρεμάμενα χέρια, αβέβαιο βλέμμα, ψιλοδιαλυμένο καροτσάκι που το σέρνει πίσω του... όλα τα σημάδια

του κλασικού ατσούμπαλου. Και το τελευταίο πράγμα που θέλω είναι ένα πάτωμα γεμάτο σπασμένα πιατικά. Ειδικά όταν οι επισκέπτες του Τζέικ θα καταφθάσουν από στιγμή σε στιγμή.

Σκάω ένα λαμπερό χαμόγελο στον άντρα, κρύβοντας τις ενδόμυχες σκέψεις μου, παρόλο που και μόνο το γεγονός ότι πέρασε απ' το μυαλό μου το όνομα Τζέικ το στομάχι μου σφίχτηκε από το άγχος. Συμβαίνει πάντα. Σκέφτομαι Τζέικ και το στομάχι μου σφίγγεται. Το έχω συνηθίσει πλέον, αν και δεν ξέρω κατά πόσο είναι φυσιολογικό. Δεν ξέρω πώς αισθάνονται άλλοι άνθρωποι για τα αδέρφια τους. Η κολλητή μου η Χάνα δεν έχει αδέρφια, και δεν είναι ερώτηση που την κάνεις στον οποιονδήποτε, έτσι δεν είναι; «Πώς σε κάνουν να αισθάνεσαι τα αδέρφια σου; Κάπως ανήσυχος και νευρικός και επιφυλακτικός;» Έτσι ακριβώς όμως με κάνει να νιώθω ο αδελφός μου ο Τζέικ. Η Νικόλ δε με κάνει να νιώθω νευρικότητα, αλλά σίγουρα μου προκαλεί ένα αίσθημα ανησυχίας και, αρκετά συχνά, με κάνει να θέλω να χτυπήσω κάτι.

Εν ολίγοις, κανένας από τους δύο δε με κάνει να αισθάνομαι καλά.

Ίσως οφείλεται στο ότι και οι δύο είναι μεγαλύτεροι από εμένα, και ήταν δύσκολο να συγκριθώ μαζί τους. Όταν ξεκίνησα το γυμνάσιο, στα έντεκά μου, ο Τζέικ ήταν δεκαέξι και το αστέρι της ομάδας ποδοσφαίρου. Η Νικόλ ήταν δεκαπέντε, εντυπωσιακά όμορφη, και την είχε ήδη εντοπίσει κάποιο πρακτορείο μοντέλων. Όλοι στο σχολείο ήθελαν να είναι φίλοι της. Έρχονταν διάφοροι και μου έλεγαν γεμάτοι δέος: «Ο Τζέικ Φαρ είναι αδελφός σου; Η Νικόλ Φαρ είναι αδελφή σου;».

Η Νικόλ ήταν και τότε, όπως και τώρα, στην κοσμάρα της, αλλά ο Τζέικ επιβαλλόταν παντού. Ήταν συγκεντρωμένος. Γεμάτος ζωντάνια. Ευέξαπτος. Θα θυμάμαι πάντα τη φορά που είχε τσακωθεί με τη μαμά και βγήκε στον δρόμο κι άρχισε να κλοτσάει ένα τσίγκινο κουτάκι, βρίζοντας τον νυχτερινό ουρανό. Τον παρακολουθούσα από ένα παράθυρο του πάνω ορό-

φου, καθηλωμένη και ελαφρώς τρομοκρατημένη. Είμαι είκοσι επτά τώρα, αλλά ποτέ δεν εγκαταλείπεις το εντεκάχρονο μέσα σου, έτσι δεν είναι;

Και φυσικά υπάρχουν και άλλοι λόγοι που με κάνουν να νιώθω σκουπίδι σε σχέση με τον Τζέικ. Χειροπιαστοί λόγοι. Οικονομικοί λόγοι.

Τους οποίους δε θα σκεφτώ τώρα. Αντ' αυτού χαμογελάω στον ηλικιωμένο άντρα, προσπαθώντας να τον κάνω να νιώσει ότι έχω όλο τον χρόνο στη διάθεσή μου. Όπως θα έκανε ο μπαμπάς.

Η Μόραγκ χτυπάει την τιμή στην ταμειακή μηχανή και ο άντρας βγάζει ένα παλιό δερμάτινο πορτοφολάκι για νομίσματα.

«Πενήντα...» τον ακούω να λέει καθώς περιεργάζεται το νόμισμα. «Πενηντάλεπτο είναι αυτό;»

«Για να δούμε, καλέ μου», λέει η Μόραγκ με τον καθησυχαστικό τρόπο της. Η Μόραγκ δουλεύει σ' εμάς εδώ κι επτά χρόνια. Αρχικά ήταν πελάτισσα, και έκανε αίτηση όταν είδε μια αγγελία καρφίτσωμένη πάνω σε μια κάρτα στο μαγαζί. Τώρα είναι βοηθός διευθυντή και υπεύθυνη για την αγορά των ευχετήριων καρτών – έχει εξαιρετικό μάτι. «Όχι, δεκάλεπτο είναι», λέει καλοσυνάτα στον ηλικιωμένο άντρα. «Έχετε άλλο νόμισμα της μίας λίρας;»

Στρέφω ξανά το βλέμμα μου στο κουτάκι της Κόκα Κόλα και στη λεκιασμένη σκακιέρα. Δεν πειράζει, λέω στον εαυτό μου. Δεν προλαβαίνω να το τακτοποιήσω τώρα. Και ούτε που πρόκειται να το προσέξουν οι επισκέπτες. Έρχονται για να μας παρουνσιάσουν τη σειρά τους από ελαιόλαδα, όχι για να επιθεωρήσουν το μέρος. Απλώς αγνόησέ το, Φίξι.

Αγνόησέ το.

Ω Θεέ μου, δεν μπορώ. Με *τρελαίνει*.

Το βλέμμα μου στρέφεται μηχανικά εκεί πάνω διαρκώς. Τα δάχτυλά μου κάνουν αυτό το *πράγμα* που κάνουν όποτε θέλω απεγνωσμένα να διορθώσω κάτι, όταν κάποια κατάσταση με *τρελαίνει*· τα χτυπάω μεταξύ τους με μανία. Και τα πόδια μου

κάνουν μια παράξενη κίνηση: βήμα μπροστά-διαγώνια-πίσω, μπροστά-διαγώνια-πίσω.

Ήμουν έτσι από μικρό παιδί. Είναι κάτι που με ξεπερνάει. Το ξέρω ότι θα ήταν τρελό να φέρω τη σκάλα, να πάρω κουβά και νερό και να καθαρίσω τον λεκέ, ενώ περιμένουμε τους επισκέπτες από στιγμή σε στιγμή. Το ξέρω.

«Γκρεγκ!» Την ώρα που εμφανίζεται πίσω από τον διάδρομο με τα γυαλικά, η φωνή μου βγαίνει προτού προλάβω να τη συγκρατήσω. «Γρήγορα! Φέρε μου τη σκάλα. Πρέπει να καθαρίσω αυτόν τον λεκέ».

Ο Γκρεγκ κοιτάζει προς τα πάνω εκεί όπου δείχνω και, μόλις βλέπει το κουτάκι της Κόκα Κόλα, αναπηδάει με ένοχο ύφος.

«Δεν το έκανα εγώ», λέει αμέσως. «Αλήθεια δεν το έκανα εγώ». Μετά κάνει μια παύση προτού προσθέσει: «Θέλω να πω, αν το έκανα εγώ, δεν το πρόσεξα».

Το θέμα με τον Γκρεγκ είναι ότι είναι πολύ αφοσιωμένος στο μαγαζί και δουλεύει πραγματικά πολλές ώρες, οπότε τον συγχωρώ αρκετά, θα έλεγα.

«Δεν έχει σημασία ποιος το έκανε», λέω κοφτά. «Πρέπει να το καθαρίσουμε».

«Οκέι», λέει ο Γκρεγκ, σαν να το χωνεύει. «Ναι, οκέι. Αλλά δεν είναι να έρθουν όπου να 'ναι αυτοί οι άνθρωποι;»

«Ναι, γι' αυτό πρέπει να είμαστε σβέλτοι. Πρέπει να βιαστούμε».

«Οκέι», ξαναλέει ο Γκρεγκ, χωρίς να κουνά ούτε μυ. «Ναι, οκέι. Κατάλαβα. Πού είναι ο Τζέικ;»

Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση. Κατ' αρχάς ο Τζέικ είναι αυτός που γνώρισε αυτούς τους λαδάδες. Σε ένα μπαρ, απ' ό,τι φαίνεται. Αυτός είναι που κανόνισε αυτή τη συνάντηση. Και να που τώρα είναι άφαντος.

Αλλά χάριν αφοσίωσης στην οικογένεια κρατάω το στόμα μου κλειστό και δε λέω τίποτε από αυτά μεγαλόφωνα. Η αφοσίωση στην οικογένεια είναι σημαντικό πράγμα στη ζωή μου. Ίσως το

σημαντικότερο. Κάποιοι άνθρωποι έχουν τον Ιησού Χριστό ως καθοδηγητή τους. Εγώ άκουγα τον μπαμπά μου, όσο ζούσε, να λέει με την κόκνει προφορά του: *Η οικογένεια, Φίξι. Η οικογένεια είναι αυτό που μας δίνει δύναμη. Η οικογένεια είναι το παν.*

Βασικά, η αφοσίωση στην οικογένεια είναι η θρησκεία μας.

«Όλο σε φέρνει σε δύσκολη θέση αυτός ο Τζέικ», μουρμουράει ο Γκρεγκ. «Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα εμφανιστεί. Δεν μπορείς να βασίζεσαι πάνω του. Είμαστε και λίγοι σήμερα στο μαγαζί, με τη μαμά σου που πήρε άδεια».

Όλα αυτά μπορεί να είναι αλήθεια, αλλά ακούω πάλι τη φωνή του μπαμπά: *Πάνω απ' όλα η οικογένεια, Φίξι. Προσπάτευσε την οικογένεια δημοσίως. Ξεκαθάρισε το όποιο πρόβλημα μαζί τους αργότερα, ιδιωτικώς.*

«Ο Τζέικ κάνει τις δικές του ώρες», υπενθυμίζω στον Γκρεγκ. «Είναι συμφωνημένα όλα αυτά».

Όλη η οικογένεια Φαρ εργάζεται στο μαγαζί –η μαμά, εγώ, ο Τζέικ και η αδελφή μου, η Νικόλ– αλλά μόνο η μαμά κι εγώ είμαστε πλήρους απασχόλησης. Ο Τζέικ αυτοαποκαλείται «σύμβουλος» μας. Έχει και μια άλλη δική του επιχείρηση και κάνει κι ένα MBA εξ αποστάσεως, και περνάει από το μαγαζί όποτε μπορεί. Και η Νικόλ κάνει μαθήματα διδασκαλίας γιόγκα από Δευτέρα έως Παρασκευή, οπότε μπορεί να έρχεται μόνο τα Σαββατοκύριακα. Και έρχεται καμιά φορά.

«Φαντάζομαι όπου να 'ναι θα έρθει», προσθέτω κοφτά. «Όπως και να 'χει, πρέπει να το χειριστούμε. Άντε! Φέρε τη σκάλα!»

Καθώς ο Γκρεγκ σέρνει τη σκάλα πάνω στο πάτωμα, εγώ τρέχω στο πίσω δωματιάκι και ρίχνω λίγο ζεστό νερό μέσα σ' έναν κουβά. Το μόνο που χρειάζεται είναι να ανεβώ γρήγορα γρήγορα στη σκάλα, να σκουπίσω τον λεκέ, να πιάσω το κουτάκι της Κόκα Κόλα, να κατεβώ και να καθαρίσω τα πάντα προτού φτάσουν οι επισκέπτες. Εύκολο.

Το τμήμα με τα είδη ψυχαγωγίας είναι λίγο ξεκάρφωτο, καθώς περιβάλλεται από πετσέτες κουζίνας και σύνεργα για πα-

ρασκευή μαρμελάδας. Αλλά ο μπαμπάς το έσθησε έτσι, οπότε δεν το αλλάξαμε ποτέ. Ο μπαμπάς λάτρευε τα επιτραπέζια παιχνίδια. Πάντα έλεγε ότι τα επιτραπέζια είναι εξίσου απαραίτητα σ' ένα σπίτι όσο τα κουτάλια. Οι πελάτες έρχονταν για να αγοράσουν έναν βραστήρα κι έφευγαν και με ένα Monopoly.

Κι από τότε που πέθανε, πριν από εννέα χρόνια, προσπαθήσαμε να κρατήσουμε το μαγαζί ακριβώς όπως το δημιούργησε. Συνεχίζουμε να πουλάμε ζαχαρωτά γλυκόριζας χύμα. Συνεχίζουμε να έχουμε ένα μικροσκοπικό τμήμα με εργαλεία και είδη κιγκαλερίας. Και συνεχίζουμε να εφοδιάζουμε το τμήμα ψυχαγωγίας με παιχνίδια, μπάλες και νεροπίστολα.

Το θέμα με τον μπαμπά ήταν ότι μπορούσε να πουλήσει οτιδήποτε στον οποιονδήποτε. Ήταν γητευτής. Αλλά όχι κραυγιάς, ανέντιμος γητευτής· ήταν αυθεντικός γητευτής. Πίστευε σε κάθε προϊόν που πουλούσε. Ήθελε να κάνει τους ανθρώπους χαρούμενους. Έκανε τους ανθρώπους χαρούμενους. Δημιούργησε μια κοινότητα σ' αυτή τη μικρή γωνιά του Δυτικού Λονδίνου (αποκαλούσε τον εαυτό του «μετανάστη», μια και ήταν παιδί του Ανατολικού Λονδίνου), κι αυτή η κοινότητα βαστάει ακόμη. Έστω κι αν οι πελάτες που γνώριζαν πραγματικά τον μπαμπά είναι λιγότεροι κάθε χρόνο.

«Λοιπόν», λέω, διασχίζοντας το μαγαζί με τον κουβά στο χέρι. «Ένα δευτερόλεπτο μόνο θα πάρει».

Ανεβαίνω γρήγορα στη σκάλα και αρχίζω να τρίβω τον καφετή λεκέ. Βλέπω τη Μόραγκ από κάτω, που δείχνει ένα μαχαίρι ξεφλουδίσματος σ' έναν πελάτη, και καταπολεμώ την παρόρμηση να μπω στην κουβέντα. Ξέρω από μαχαίρια, έχω κάνει εκπαίδευση σεφ. Αλλά δεν μπορείς να είσαι παντού ταυτόχρονα, και...

«Να τοι», αναγγέλλει ο Γκρεγκ. «Μόλις μπαίνει ένα αυτοκίνητο στο πάρκινγκ».

Ο Τζέικ επέμεινε να κρατήσουμε τη μοναδική θέση παρακρίσματος γι' αυτούς τους λαδάδες. Θα ρώτησαν: «Έχετε πάρκινγκ;» και ο Τζέικ δε θα ήθελε να πει «Μόνο μία θέση», γιατί

έτσι είναι, θέλει να κάνει επίδειξη, οπότε θα είπε ελαφρά τη καρδία: «Φυσικά!» λες κι έχουμε κάνα τεράστιο υπόγειο πάρκινγκ.

«Κανένα πρόβλημα», λέω ξέπνοη. «Τελείωσα. Όλα καλά».

Πετάω το πανί μες στον κουβά κι αρχίζω να κατεβαίνω γρήγορα, με το κουτάκι της Κόκα Κόλα στο χέρι. Ορίστε. Δεν πήρε καθόλου χρόνο, και τώρα δε θα μ' ενοχλεί και...

«Πρόσεξε εκεί πάνω στη σκάλα».

Ακούω τη φωνή του Γκρεγκ από κάτω, αλλά επειδή μονίμως μας διασκεδάζει με χαζές συμβουλές υγείας και ασφάλειας που διαβάζει κατά καιρούς στο Ίντερνετ, δεν αλλάζω το βηματισμό μου, μέχρι που φωνάζει «Σταμάτα!» με πραγματικό τρόμο στη φωνή του.

«Φίξι!» τσιριζεί η Στέισι από το ταμείο. Η Στέισι είναι κι αυτή μια από τις πωλήτριές μας και δεν υπάρχει περίπτωση να μην ακούσεις τη διαπεραστική, ένρινη φωνή της. «Πρόσεχε!»

Καθώς κάνω να γυρίσω το κεφάλι μου, μου παίρνει μια στιγμή μέχρι να καταλάβω τι έχω κάνει. Το μανίκι μου έχει πιαστεί σ' ένα στεφάνι του νέτμπολ, το οποίο έχει πιαστεί στο χερούλι ενός τεράστιου κουτιού με ελαστικά μπαλάκια από αυτά που αναπηδάνε. Και τώρα το κουτί γέρνει από το ράφι... δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το σταματήσω. *Γαμώτο...*

«Ω Θεέ μου!»

Σηκώνω το ελεύθερο χέρι μου για να προστατευτώ από τον καταιγισμό των μικρών λαστιχένιων μπαλών. Αναπηδάνε πάνω στο κεφάλι μου, στους ώμους μου, παντού μες στο μαγαζί. Και για να 'χουμε καλό ερώτημα, γιατί έχουμε τόσο πολλά από αυτά τα αναθεματισμένα μπαλάκια εδώ μέσα;

Καθώς φτάνω στο κάτω σκαλοπάτι, κοιτάζω γύρω μου έντρομη. Είναι θαύμα που δεν έσπασε τίποτα. Παρ' όλα αυτά, το πάτωμα έχει καλυφθεί ολότελα από λαστιχένια μπαλάκια.

«Γρήγορα!» λέω επιτακτικά στον Γκρεγκ και στη Στέισι. «Ομαδική εργασία! Μαζέψτε τα! Εγώ πάω να καθυστερήσω τους επισκέπτες».

Καθώς τρέχω προς την πόρτα, ο Γκρεγκ και η Στέισι μόνο με ομάδα δε μοιάζουν· για την ακρίβεια, μοιάζουν με *αντι-ομάδα*. Πέφτουν διαρκώς ο ένας πάνω στον άλλον βρίζοντας. Ο Γκρεγκ χώνει βιαστικά μπαλάκια μες στο πονκάμισό του και στις τσέπες του παντελονιού του κι εγώ ωρύομαι: «Βάλ' τα μέσα στο *κουτί!*».

«Ούτε που τον είχα προσέξει τον λεκέ της Κόκα Κόλα», σχολιάζει η Στέισι, καθώς περνάω από μπροστά της, με αυτό το χαρκτηριστικό της ανασήκωμα των ώμων. «Έπρεπε να τον είχας αφήσει».

Τώρα αυτό το σχόλιο βοηθάει σε κάτι; θέλω να της αντιτείνω. Αλλά δεν το κάνω. Κατ' αρχάς, γιατί η Στέισι είναι καλή υπάλληλος, και αξίζει να την έχεις στο πλευρό σου. Απλώς πρέπει να υπομένεις αυτό που η μαμά κι εγώ αποκαλούμε ΑΣΣ (Ανάρμοστες Στιγμές της Στέισι).

Αλλά φυσικά ο πραγματικός λόγος που δε λέω τίποτα είναι επειδή έχει δίκιο. Έπρεπε να τον είχα αφήσει. Αλλά δεν μπορώ να αφήνω τα πράγματα χωρίς να τα φτιάχνω. Αυτό είναι το κουσούρι μου. Αυτή είμαι.

Η Φίξι Φαρ έχει μεγαλώσει με το μότο του πατέρα της Πάνω απ' όλα η οικογένεια. Αλλά από τότε που εκείνος πέθανε, τρέχει για όλα μόνη της στην οικογενειακή επιχείρηση, ενώ τα αδέλφια της τεμπελιάζουν.

Μια μέρα, σ' ένα καφέ, ένας άγνωστος της ζητά να έχει για μια στιγμή τον νου της στο λάπτοπ του, κι εκείνη όχι μόνο το προσέχει, αλλά το σώζει από βέβαιη καταστροφή. Ο Σεμπ, όπως συστήνεται, για να δείξει την ευγνωμοσύνη του, της υπογράφει μια δήλωση ότι της χρωστάει χάρη. Η Φίξι το παίρνει στ' αστεία· άλλωστε ποτέ δε θα του ζητούσε τίποτα. Σωστά;

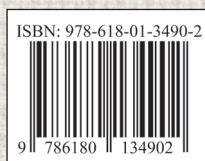
Κάποια στιγμή, όμως, ξαναμπαίνει στη ζωή της ο παιδικός της έρωτας, ο Ράιαν, που έχει μείνει άνεργος. Τότε η Φίξι, που δεν ήθελε τίποτα για τον εαυτό της, ζητάει από τον Σεμπ να του δώσει μια δουλειά. Τώρα, λοιπόν, είναι πάτσι, αλλά σε λίγο πάλι κάτι συμβαίνει κι ο ένας χρωστάει χάρη στον άλλο, και πάει λέγοντας. Πώς θα τελειώσει, άραγε, όλο αυτό;



**Μια απολαυστική ιστορία για μια περίπλοκη οικογένεια,
για έναν άντρα που ίσως να είναι ο ιδανικός και για
ένα κορίτσι που έχει μανία να διορθώνει τα πάντα
αλλά... δυσκολεύεται να διορθώσει τη δική της ζωή.**



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22967

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η